

A D N O T A T A
A D
S C O T O R V M
A N T I Q V I T A T E M,

Eorumque in Britanniam ex Hibernia alterum trajectum
duce Reuthari, quem Beda Reudam vocat.

Auct. ROBERTO GORDONIO.

Non erat necesse, de nostra antiquitate, regni primordiis, & in hanc insulam immigratione, longum sermonem instituere, cum maxima earum rerum pars, multis sæculis à nobis semota (sicut multarum aliarum gentium) caligine tecta lateant, & velut fluviorum scaturigines, ita & gentium origines, tenues, obscuræ, lapso demum tempore innotescunt. Aliter se res nostræ habent, cum majores nostri, uno eodemque tempore magno numero ex Hibernia in hanc insulam transvecti, statim à principio sub Regibus fuere, statim Reipublicæ formam habuere. Neque erat mihi necesse in hæc tam anxie inquirere, nisi Angli historici nobis quondam ex quotidianis dissidiis (ut vicinis gentibus sæpe usu venit) infesti, nostrum adventum in ea tempora conjiciunt, quibus Saxones, unde illi orti, ad Pictos & Scotos finibus provincialium Britonum arcendos ab illis evocati sunt. Neque hæc omnia tanti erant, ut de iis gravis controversia institueretur, cum jam nobis cum illis in unum imperium coalitis, lingua, religione, moribus, satis bene conveniat, & multa in nos, studio partium, impudenter & contra rerum fidem prolata, retractaverint, quicunque in hisce studiis supra vulgum sapiunt. At cum quamplurima de hisce rebus scripta à quibusdam, iisque non minimis, sed qui familiam ducunt, latine edita ad externos emanaverint, asserenda nostra erant, aut vadimonium deferendum.

Primum illis ludibrio fuit de Scota & Gathelo vetus narratio, quam nobis asserere, aut deferere non est animus, certe non video quomodo testibus idoneis fulciri possit, nisi fides sit chronographis nostris, qui semper hinc exordia sumplere, quos omnes in eo suspectos

Scotia.

iri non dubito, cum eorum antiquissimi tanto temporum intervallo, ab iis sæculis, quibus hæc gesta sunt, abfuerint. At detur antiquitati venia, cum non solum nostri in his peccaverint; in hunc censum venient Franci, Dani, Swedi, Hispani, & multæ aliæ Europæ gentes, quibus ante renatas literas idem vitii. & si vetera consulamus, jam Diodorus Siculus, jam Herodotus pendent Græcorum origines, quorum quotusquisque non à Diis prognatus, quæ, quamquam insui habeantur, historici illi ex earum gentium monumentis exciperant, quæ illæ tum vera de se credebant. & quamquam his omnibus jure merito nunc exilium indictum sit, credibile est, nostros historicos rudibus sæculis hinc sibi modulum sumpsisse, præcipue vero ad vicinæ imitationem. Brutum Britannicum, ejusque fabulam, illis animos fecisse non inanis suspicio est, ne nostri in postremis haberentur, quam ante annos quadringentos à Galfredo Arturio cusam, aut à Cambro Britannis suis acceptam, latine, ut tempora illa ferebant, translatam, editamque, illo ipso tempore doctorum & fide dignorum hominum censura notavit. Unde mirari liceat eruditissimum, & omnis antiquitatis scientissimum virum, Guilielmum Cambdenum, tantum non adfuisse patronum, qui diserte fatetur, se ingenii nervos ad eam stabiendam adhibuisse, sed frustra: nolle se tamen ei præjudicium adferre, sed intactam relinquere.

Idem, dum nostram antiquitatem acriter convellit, & in hoc certe, non uno loco omnes ingenii nervos intendit, majores nostros, ante inclinationem imperii Romani, hoc est paulum ante Saxonum adventum, qui demum anno Christi 449 huc appulerunt, nullas in hac insula sedes tenuisse, & paulo ante illa tempora, nostrum nomen primum orbi innotuisse contendit. At si gentium origines, & antiquitas ex Romanorum de iis notitia pender, Deus bone! quot illustres gentes patria sua per mul-

A

ta

Et regnum nostrum si duciarum & beneficiarum illorum regum fuisse.